

НЕ ПРОСТО ДУМА

Живеем в интересно време. Около нас постоянно става нещо, което изисква ние да реагираме по някакъв начин – да формираме мнение, да кажем нещо или дори да действаме по някакъв начин. Не зная за вас, но понякога аз съм объркан – как трябва като християнин да постъпя? Кое е правилното?

Аз със сигурност нямам всички отговори. Понякога съм правил грешки, даже големи грешки. Но с течение на годините аз все повече започнах да мисля нещо, което е основно за християнската вяра. Намираме го в

Марк: 12:28-31 *А един от книжниците Го пита: Коя заповед е първа от всички? Исус отговори: Първата е: "Слушай, Израилю; Господ нашият Бог е един Господ; и да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила". А ето втората [подобна на нея] заповед: "Да възлюбиш ближния си като себе си". Друга заповед по-голяма от тия няма.*

Ние можем да имаме различни мнения по много въпроси, можем да говорим различен начин и понякога да действаме различно. Но най-важния тест дали нашата реакция е християнска или не е дали тя е мотивирана от любов.

За християните любовта е една дума, която постоянно чуват и все пак трябва постоянно да си напомнят. Затова днес, съвсем накратко, аз искам да я приложим към 2 много широки области и да видим какво ще се получи.

1. Любовта между християните

Според някои статистики повече от 30 % от хората на Земята страдат от самота и емоционална изолация. Медицински изследвания показват, че физическата травма и силното чувство на социална отхвърленост извикват в мозъка на човека еднакви реакции. Доказано е, че самотата е виновна за хроничната умора, стрес, намаляване на имунитета, нарушения в съня депресия и даже за сърдечни проблеми. Последните изследвания показват, че самотата увеличава вероятността от смърт с 26%¹. Все повече лекари и психиатри казват, че самотата се превръща в съвсем реален здравен проблем. Бихме очаквали, че самотата е проблем най-вече за възрастните хора, които вече са свършили повечето от нещата, които имат да вършат в

¹ ВИЖ [Perspectives on Psychological Science](#).

живота си. Но една неочаквана статистика от 2010 за ЕС показва, че по-самотни са хората между 18 и 34 години отколкото тези над 55².

Когато четох тези цифри си мислех: каква страхотна възможност за църквата. Християнската църква по дефиниция трябва да бъде семейство, което осигурява принадлежност и приемане. Но след това си помислих: има и лоша новина.

Ще ви кажа нещо, което не е приятно, но което всички знаем, че е вярно. Християнските църкви губят хора. Хора, които някога са изповядали вяра вече не можем да видим сред нас. Причините може да са много и различни, но една от тях, която аз нерядко съм чувал е, че тези хора не се чуват достатъчно приети, обичани и не са наемрили смислени и пълноценни взаимоотношения. Проблемът на тези хора не е, че не вярват повече – те продължават да вярват. Проблемът им не е дори, че не желаят да следват Исус – познавам хора, които искрено искат да следват Исус – само че се опитват да го правят извън църква³.

Аз не мисля, че това е добър избор. Аз знам също така, че тези въпроси често са сложни. В никакъв случай не искам да кажа, че църквата винаги е виновна. Но искам да обмислим възможността все пак да има поне някои случаи, когато ние като църква не сме направили достатъчно тези хора да пожелаят да останат сред нас. Възможно ли е някой човек да е дошъл подобно на блудния син при Бога – своя Баща и да е бил приет от Него, но след това да се е срещнал със своя по-възрастен брат (или сестра) и да е бил попарен?

Ние всички знаем колко много говори Библията за любов. Но любов не е абстрактна дума. Тя има конкретно и ясно значение и то е много по-различно от смисъла, който често ни предават „сапунените сериали.“ За да видим какво е това значение аз ще прочета един текст от 1 Йоан 3 - послание, което говори много за любовта, но заедно с това казва и някои неща, което не е лесно да чуем и приемем.

Ст. 1,10 *Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи чад; а такива и сме.... По това се разпознават Божиите чад и дяволските чад; никой, който не върши правда, не е от Бога, нито оня, който не люби брата си.*

² ВИЖ <http://www.theguardian.com/lifeandstyle/2014/jul/20/loneliness-britains-silent-plague-hurts-young-people-most>

³ Josh Packard and Ashleigh Hope, Church Refugees: Sociologists reveal why people are DONE with church but not their faith, Group Publishing, 015

Тези стихове казват, че ако не обичаме другите вярващи ние не сме деца на Бога – казано простичко това означава, че не сме християни. И те нямат предвид да обичаме някои християни, които са ни приятни и с които лесно се разбираме. Йоан не ни позволява да правим разграничения – той казва, че трябва да обичаме всички, независимо какви са и независимо от това, че някои хора не са никак лесни за обичане. Ако Бог ги е приел с всичките им слабости и недостатъци, така както е приел и нас, ние също сме длъжни да ги приемем дори да не ни е лесно.

Ст. 14 Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята. Който не люби, остава в смърт.

Някой може да попита: Какво искаш да кажеш? Нали се спасяваме по благодат, не чрез дела? Единственото, което искам да кажа е, че 1 Йоан 3:14 се намира в нашите Библии и аз ви моля да го прочетете внимателно и да отделите време да помислите какво казва той.

Ние знаем, че сме преминали от смърт в живот, защото любим братята. Който не люби, остава в смърт.

Искам да помоля всеки един от нас да направи и още нещо: Да помисли сериозно има ли хора в църквата, които той НЕ обича? Има ли някой с когото враждува? Някой срещу когото изпитва лоши чувства, с които не може да се справи (или даже изобщо не иска да се справя)? Има ли някой спрямо когото проявява лошо отношение? Всички знаем, че им много начини да направим това – когато умишлено не поздравим някого, когато се правим, че не го забелязваме, когато подхвърляме неприятни забележки или кажем нещо, което знаем, че ще го засегне, когато говорим зад гърба му. Ние знаем всички тези неща. Моля ви, нека да проверим дали ги откриваме в себе си и дали понякога не ги вършим.

Йоан продължава:

Ст. 16-18 От това познаваме любовта, че Той даде живота Си за нас. Така и ние сме длъжни да дадем живота си за братята, Но ако някой, който има световните блага, вижда брата си в нужда, а заключи сърцето си от него, как ще пребъдва в него любов към Бога? Дечица, да не любим с думи нито с език, но с дело и в действителност.

Любовта, казва Йоан, се показва на практика. Едно от най-страшните неща за една църква е християнството на нейните членове да започне да се крие зад празни думи без действително покритие – и това важи най-вече за любовта. В църквата Бог взема напълно непознати и безкрайно различни хора и ги превръща в братя и сестри и в едно семейство на вярата. Но сами

по себе си думите не правят това. Изразът „семейство на вярата” няма да създаде това семейство. Да се наричаме братя и сестри няма да ни направи такива. Любовта ще го направи. Затова Йоан казва „не с думи и с език, но с дело и в действителност.“

И след това той казва какво означава това. Да обичаш означава да си готов да даваш – да даваш време, внимание, грижа, материални притежания – това, от което другия има нужда. Тогава можеш да кажеш, че го обичаш. Означава да допуснеш до себе си някой човек въпреки трудния му характер вместо да го държиш на удобно разстояние. Означава когато имаш собствени проблеми и грижи, с които ти се иска да се заемеш все пак да чуеш грижите на някой друг защото те е грижа за него. Означава когато всичко с теб е наред да не се съсредоточаваш единствено върху себе си и своето удоволствие, а да продължаваш да имаш очи и уши за другите.

Между другото, Йоан не е единственият, който говори по този начин. Нека да видим един друг текст, този път написан от апостол Павел.

1 Солунци 2:1-13 *Защото сами вие знаете, братя, че нашият достъп при вас не беше напразно; но, като бяхме от по-напред пострадали и бяхме опозорени във Филипи, както знаете, одързостихме се в нашия Бог да ви проповядваме Божието благовестие сред голяма борба. Защото в нашето увещание не е имало самоизмама, нито нечисто подбуждение, нито е било с лукавщина; но както сме били одобрени от Бога да ни се повери делото на благовестието, така говорим, не като да угаждаме на човеците, а на Бога, Който изпитва сърцата ни. Защото, както знаете, никога не сме употребили ласкателни думи, или прикрито сребролюбие, (Бог е свидетел); нито сме търсили слава от човеци, било от вас или от други, (ако и да сме могли да притежаваме власт като Христови апостоли), но сме били нежни сред вас, както доилка, когато се грижи за чадата си. Така, като имахме гореща любов към вас, беше ни драго да ви предадем не само Божието благовестие, но и своите души, защото ни бяхте станали мили. Затова вие, братя, помнете нашия труд и усилие, как работещи денем и нощем, за да не отеготим ни един от вас, проповядахме ви Божието благовестие. Вие сте свидетели, и Бог, как свето, праведно и неукорно се обхождахме към вас, вярващите, като знаете как увещавахме и утешавахме всеки един от вас, като баща чадата си, и ви заръчрахме да се обхождате достойно за Бога, Който ви призовава в Своего царство и слава. И за туй и ние непрестанно благодарим на Бога загдето, като приехте чрез нас словото на Божието послание, приехте го, не като човешко слово, а като Божие слово, каквото е наистина, което и действа между вас, вярващите.*

Това е един най-нежните и емоционално наситени текстове в цялата Библия. Павел използва изключително колоритни сравнения, за да предаде своята мисъл. В ст. 7 той казва, че е станал майка на солунците. Веднага след това (ст. 11) казва, ги е утешавал и увещавал като баща. С други думи Павел казва, че станал за тях не като един, а като двама родители. И между това той добавя нещо, което не се вижда толкова лесно.

Ст. 9 помните нашия труд и усилие, как работещи денем и нощем, за да не отеготим ни един от вас, проповядахме ви Божието благовестие

Павел отказва да взема заплата от църквите. (да се развие)

Резултата – поради начина, по който Павел е живял между тях в Солун хората приемат това, което им казва като Божие слово. Приемат го защото виждат какъв е животът на този, който го говори. Там се образува силна църква, която устоява на гоненията и за вярата, на която става пример на всички християни в римската провинция Македония (1:7-8).

Това, което е било вярно преди 2000 години е вярно и днес. Ако искаме силна църква ние трябва да бъдем хора, които сме се научили да обичаме.

2. Отношение навън

Но християнската любов не е насочена единствено навътре, в църквата. Тя трябва да излезе навън и да достига до другите хора. Това също може да звучи доста абстрактно затова нека да го направя по-конкретно.

Преди няколко дена, на 12 Юни, в град Орландо, щата Флорида в Америка въоръжен човек влиза в нощен клуб и открива стрелба. Убити са около 50 души, а 53 отиват в болница. Случаят е определен от CNN като най-масовото убийство в историята на САЩ.

Но около случая има други детайли, които го правят още по-пикантен. Убийствата са извършени в гей-клуб, посещаван от хомосексуалисти. Извършителят е 29 годишен американски гражданин от афганистански произход, който няколко пъти е казал, че симпатизира на Ислямска държава и е бил проучван от ФБР. Когато това стана известно много хора веднага направиха връзката и казаха, че това е религиозно убийство. Но заедно с това започна да се появява и друга информация. Убиецът, който влязъл в заведението с автоматична пушка и пистолет преди това сам е бил забелязван в същото заведение и има основания да се смята, че самият той е имал хомосексуални наклонности.

Моята професия е свързана с работя на компютър. И докато стоях в офиса си ден след ден аз имах възможност да следя информацията по случая. Но това, което достигаше до мен не бяха само фактите. Аз виждах също реакциите и думите на хората – вкл. на някои християни. Накрая аз преведох и публикувах една статия от Christianity Today, която след това беше препечатана в Евангелски вестник. Тя се казва „[Пет глупави неща, които християните трябва да спрат да казват когато злото удари](#).” Няма да я чета цялата, но една част от нея казва следното:

„Когато хората ги боли защо изобищо споменаваме различията? Не ме е грижа от коя страна на моралния, религиозен, политически, етически или сексуален въпрос се намиращ. Дори ако това не е моята страна. Пред лицето на голяма загуба причинена от ужасяващо зло ние трябва да се концентрираме върху човечността, която всички споделяме.... Библейският отговор на хората в болка е простичък, но дълбок. Плачете с тези, които плачат. И така, към семействата и приятелите на засегнатите от това неопикуемо зло: Не можем да разберем през какво преминавате. Нито пък претендираме, че можем. Но плачем заедно с вас.”

След като публикувах превода си получих няколко коментара, че това е поредната гей-пропаганда Те бяха написани от християни.

От това, което чета Библията аз разбирам, че там хомосексуалните отношения са ясно определени като грях. Аз не подкрепям хомосексуалния начин на живот нито агресивното му демонстриране. Но аз също така не мога да приема някой да грабне оръжие и да застреля 50 човека без значение дали те са баптисти или будисти, хетеросексуални или хомосексуални. На когото и да се случи това е зло и трагедия. Които и да са тези хора те остават мои близки, хора създадени по Божия образ, хора, за които Христос е умрял и които обича също толкова колкото обича мен. Няма нужда да питаме кои са тези хора и какви са техните убеждения преди да ги прегърнем. Няма нужда да сме съгласни с техните убеждения, за да плачем заедно с тях.

Докато това се случваше в Америка у нас по същото време течеше поредния гей-парад. И аз отново слушах и четях различните мнения на различни хора и на моите християнски приятели и се питах: Какво трябва да е нашето отношение към тези хора? Можем да ги отхвърлим. Можем да ги презираме и осъждаме. Можем да се борим с тях и да пишем петиции и становища, които да изпращаме до различни инстанции. Но можем ли да ги обичаме?

Днес имам много въпроси, но искам да ви попитам: Имаме ли приятели хомосексуалисти? Поне един. Ако не, защо не? Колко такива хора през последните години са намерили пътя към тази църква? Ако такъв човек дойде в нашата църква би ли намерил приятелство и любов – нещо съвсем различно от одобрение на начина му на живот? Ако не, какво показва това?

Аз разбирам, че много християни виждат в агресивното натрапване на хомосексуализма една заплаха за обществото и за света, в който ще живеят децата ни и чувстват, че трябва да направят нещо. Но ми се струва, че ние пропускаме най-важното. В крайна сметка кой от тези два различни светогледи и ценности ще победи няма да се определи от това кой ще напише повече статии или постове във фейсбук, няма да се определи от това, кой ще приведе по-умни и убедителни аргументи, няма да се определи и от това кой ще направи повече кампании или походи или кой ще събере повече подписи в някакви петиции. Ще победят тези, чийто живот е по-привлекателен за хората, които наблюдават от страни, тези, които на практика живеят по-истински и по-човешки ценности. Хората ще наблюдават и ще преценяват. И ако претенциите ни като християни имат покритие те ще кажат: „Ти си моят човек.“

Хората ще бъдат спечелени не когато им казваме колко са лоши или дори като ги предизвикваме и обиждаме, а когато им покажем на практика един по-различен и по-добър начин на живот. Но ако като християни и като църква ние не можем да живеем и да обичаме по този начин, бъдете сигурни, ние ще изгубим своето християнско свидетелство. Ние ще се превърнем в сол, която е изгубила своята соленост и която не става за нищо освен да бъде изхвърлена и да се тъпче от хората.

През 2009 в Портланд, САЩ е избран първият открито хомосексуален кмет – Сам Адъмс. Според статистиките Портланд е един от най-либералните и светски градове в цяла Америка. Какво трябва да направят християните? Да оспорят изборите? Да кажат, че не приемат такъв човек да ръководи града, в който живеят? Те избират да направят нещо съвсем друго. Водени от евангелистът Луис Палау те изпращат делегация при кмета. Тя трябва да му зададе един единствен въпрос. Въпросът е: Какво можем да направим, за да сме полезни за нашия град? От каква помощ имате нужда? Без искания да евангелизират или други привилегии. Просто: „Как можем да помогнем.“ Кмета им представя 5 области, в които знае, че има най-голяма нужда от помощ – бездомните хора, глад/бедност, здравеопазване, обществени училища и околна среда. И църквата отговаря – отговаря с 28 000 доброволци и 100 000 \$ мобилизирани като помощ в тези области. Те подпомагат децата отпаднали от училище и откриват безплатни центрове за медицински и стоматологични грижи за бездомни

хора. Цялата програма е високо оценена от кмета и неговата администрация и получава национално медийно покритие като едно от най-светлите и успешни събития за годината. И това отваря много врати за християнско свидетелство вкл. с активната подкрепа на същия този кмет, който християните са изкушавани да смятат за враг.

Хората, които от много време са в църква са изправени пред една опасност. Това е опасността да забравят колко радикална е думата любов. Ние толкова много чуваме да се говори за любов, че започваме да приемаме за даденост нейното съществуване. Но да говориш за любов и да обичаш на практика са две много различни неща.

Аз вярвам, че нашето бъдеще като църква и като християнско движение като цяло ще бъде определено от нашата готовност да се научим да обичаме. Всичко останало – добро планиране, хубави сгради, достатъчно финанси, обучение за евангелизация и красноречиво проповядване са все хубави неща, но те не могат да бъдат заместител на най-важното.

Ако ние не живеем като истинско семейство вярващите никога няма да бъдат достатъчно мотивирани да вложат своите сили и енергия в търсене на Божието царство и правда. Ако не обичаме външните те просто няма да изпитат желание да станат част от нас и рано или късно ще напуснат разочаровани. Виждал съм това да се случва – голямата трагедия на някои църкви е, че те губят толкова хора, колкото и печелят.

Любовта не е нещо, което винаги се случва автоматично – понякога върху нея трябва много да се работи. Затова днес ви моля, нека да отделим време и да помислим какво в нашето поведение пречи на църквата да бъде едно по-добро, по гостоприемно, по приемащо място и какво можем да направим, за да стане тя такава. Може би е крайно време да се помирим с някого. Може би трябва съзнателно да започнем да отделяме повече време да общуваме с хората, с които стоим стол до стол. Може би трябва да се научим да обръщаме внимание на всеки нов човек когото виждаме, да се запознаем с него и да се опитаме да го накараме да се почувства добре дошъл. Може би трябва повече да контролираме начина, по който общуваме в интернет. Може би трябва да се научим да говорим повече за това, за което стоим отколкото за това, срещу което сме. Може би трябва да се научим по-малко да съдим и критикуваме. Това може да са най-основните християнски неща, но понякога те се оказват най-трудните.

Нека да мислим, да се молим и след това да направим необходимите стъпки.